

ragtak (tíz homlokzati ablak három középsője alá két-két kőoroszlánt, tehát mind a hat Schneider Fáni szobaablakait díszítette kívülről), és ahol most csak úgy nyomakodott be az Alföld babonázó szaga. Dagasztotta fehéren a függönyöket. A lány pedig fecsegni kezdett, hogy milyen fényes élete lehet a nagyságos asszonynak, ami életet bizony ő is szívesen megpróbálna, mert itt, ebben a kisvárosban soha semmi nem történik. Ahogy a dal beszéli: „*Ez a .é.eg.há.. helyes város, amikor nem poros, akkor sáros...*” Csak a fakerekű lovas kocsik zörögnek a peckes, keményített gallérú uraságokkal, akik egymással vitáznak a politikáról, az inflációról meg ki tudja még miről. Bálók is ritkán vannak, de ha vannak, hát zöldfülű kamaszok tátják ott egész este a szájukat, és hogy azok milyen mamlaszok! Az összes szórakozása annyi, mikor elmegy a fogadóba – hisz ha nem itt, a (!) házban segít, a kocsmában szolgál fel oly kis pénzért! – hogy az egyik-másik zsíros tenyerű zsellérgyerek rálegyint a fenekére. És ő amúgy finoman még pofon is vágja a szemtelenjít, pedig jó, jó, hogy valaki legalább legyint, rálegyint. De szerelem, az nincsen itten. Pedig nagyon kellene, nagyon! Schneider Fáni hallgatott mélyen az ablaknál. Mélyen, mint a csönd az imitt-amott hullámráncos rónák felett. De közben az egyik szeme sírt, a másik meg nevetett – ahogyan mondani szokás, mert tetszett neki a cserfes lányka parázlása. Hiszen szeretett volna ő is egy kicsit unatkozni már. Csak a kocsizörgéseket hallgatni a ház előtt, és hogy szerelem...? De ekkor egy másik lány – aki jóval haloványabb volt, mint a bent lévő – nyitotta az ajtót üzenettel, hogy a nagyságos asszonyt egy úr várja lent a hallban. Schneider Fáni kimerevítette derekát. Megfordult. Hamar tovatűnt belőle az ábrándos mindenség. Hiszen ő mégiscsak... Hát elindult, le ahhoz az ismeretlen úrhoz, aki elsőként neszelte meg valahonnan érkezését. Mert Schneider Fáni jól tudta, hogy a keménygalléros urak nemcsak a politikát szeretik. Nem bizony! És sietett, mert azt még jobban tudta, hogy az uraságok várakozni igazán nem szeretnek. De hiába sietett, mert a szoknyájára, az egyszerű szoknyája suhanó szélére így is rátapadt valami. Valami, ami aztán ott maradt, ami nem múlt onnan, nem múlt el soha. S hogy mi volt az, hogy mi tapadt oda? A por, az édes alföldi por...

Déri Balázs

SORSVÁLASZTÁS

Elnézed, amint a bizonytalan kézzel feldöntött pohárból kifolyó víz görbülve tör előre a láthatatlan domborzat völgyeiben. Útját állja talán egy zsiradékfolt, a reggeli süteményről lefoszlott hártya, a tányér, a kávéspohár. Míg körbefolyja őket, sodra lassul, mintha keresgélne, majd megtalálja ágyát, s nekilődül.

Egy-egy ág az asztal peremén
megáll, reszkető tócsába
gyűlik össze, úgy várja be
az ellentmondást nem tűrő
szalvétát, vagy hogy arra
vetődik egy fénypászma,
s eloszlik a langyos, híg
levegőben. De némelyik meg-
kockáztatja az ismeretlen
tébolyát és örömét.

Ha teheted, válaszd a zuhanást!

NAGYON LASSAN ÉS ÜNNEPÉLYESEN

Kroó György emlékére

Ma újra a XV-ösben vagyunk, tanár úr,
a pad másik oldalán, szemben ül. Fölnéz,
megfogja a karom, és újra kérdezem:

Hogy fogadták,
hogyan fogadták a hősök?
Aztán meg:
ízlik-e a mennyei cibereleves?
Hogy szólnak ott
azok a pontos szavak:
Ton, Schall, Stimme?

Szól-e a Desz-dúr,
törli-e már a bünt?
Alkony ez vagy már derengés?

Úgy van?, úgy, tanár úr,
hogyan nincs más, csak a részvét,
nincs más, csak a megváltás?

MORALIA

Az önmagába fordult délután
milyen tanácsadó lehet? A perverz
túlélés reménységével kitervelsz
saját utakat, ám a léthiány

beér estére s fölismer. Silány
védelmet nyújt a póz, a jelmez
s a cinkos szürkület – az éj leleplez:
sötét tükreben látod igazán,

szánalmas vagy, rossz színész rossz szerepben,
aki rosszul színlel, rosszul tagad,
hiszen ha hazudik, a szeme rebben.

Valódi létben kettős önmagad
erővel bár, tartsd egyben! Itt a reggel:
az új esélyt fogadd lehajtott fejjel!

Győri László

LEFELÉ

Elindultam a lépcsőn lefelé.
UTOLJÁRA. Ez azt jelentené
hétköznapi nyelvre fordítva, de
ilyet az ember úgyse írna le.
Leírom hát: a lépcső fokain
bicegtem alá, térdemben az ín,
a csontkalács recsegett-ropogott,
miközben a lány így szidalmazott:
„...” Az apja viszont: – Várja a család.
Elbocsátott, mint aki megbocsát.
Később azonban, akkor, amikor
ezem-azom elhozza, úgy letol,
olyan szavakkal illet, amiket
akárki más is meg-megemleget,

el is fogom gyorsan felejteni –
gondoltam s ma tényleg mind néhai.